

Modlitba na začátek školního roku

Pane Bože,

i když je nám trochu líto, že prázdniny končí, chceme ti za ně poděkovat. Děkujeme, že jsme prázdniny mohli prožít, děkujeme, že jsme si odpočinuli, mohli chodit pozdě spát a pozdě vstávat. Děkujeme za nová místa, která jsme navštívili. Děkujeme za nové kamarády, které jsme poznali. Děkujeme, že jsi nás chránil a že se nám nic nestalo – při hraní ani při cestování. Děkujeme i za školu, do které můžeme chodit, děkujeme, že se smíme učit. Je to přece tak důležité pro náš život. Děkujeme za učitele a kamarády, se kterými se zase budeme setkávat.

Daruj nám víru, naději a lásku do všedních dní.

Amen

z knihy modliteb Vždyť se mnou jsi ty...

Milí čtenáři Posla,

máme po prázdninách, což znamená, že pokud nám bude přát počasí, čekají nás brzo bohoslužby v Rozáriu (plakátek na jiném místě tohoto čísla)! Těšíme se na to, až se opět sejdeme na bohoslužbách a po nich se u kávy či sklenice vody budeme sdílet o tom, co jsme prožili, co nás oslovilo, kam jsme zajeli. Jedno sdílení nabízím teď i já na tomto místě.

Možná se někomu z vás, podobně jako mně, stalo, že jste častěji než dříve slyšeli nějaké slovní spojení a začali jste nad ním přemýšlet. Mě zaujaly „nevyžádané rady“. Nečekaně často jsem toto léto slyšela informaci o tom, že je nemáme poskytovat. Zaznělo to ve svatebním kázání, které varovalo svatebčany, že o tento typ informací mladí manželé opravdu nestojí, sdělila mi to mladá dívka na prahu dospělosti, že by chtěla s partnerem bydlet daleko od rodičů, aby se právě nevyžádaným radám vyhnula, popularizační rádooby psychologické články na internetu před nimi rovněž opakovaně varují atp. Aby bylo jasno: všem těmto apélům rozumím, souhlasím s tím, že si člověk musí a má hledat vlastní cestu, občas na ní zaškokbrtnout, sem tam si i pořádně natlouct, vymanit se z rodičovského dozoru.

Přesto mě ta frekvence důrazů „nikomu neradíte“ přivedla k přemýšlení, zda se objevuje i druhý apel: „nech si, člověče, poradit“! Od někoho, kdo už skříňku, kterou nemůžeš sestavit, někdy před tebou sešrouboval a ví, že v návodu chybí jeden obrázek. Od souseda, který střechu opravoval

pár let před tebou. Od spolužáka či kolegy, kteří tenhle studijní/pracovní problém už řešil. Od člověka, který prošel nemocí, o níž si myslíš, že jsi v ní sám a nikdo ti nerozumí. Od přítele, který rád vyslechne tvou starost a empaticky ti pomůže hledat cestu dál. Od faráře, který s tebou pochybnosti víry či ztráty dětského způsobu věření, rád probere, promodlí. Ale hlavně: od Pána Boha, který na naše přichýlení se k němu s dotazem jak dál se životem, čeká. I on totiž respektuje, že nevyžádané rady se míjejí účinkem. Když ale toužíme po jeho přítomnosti v našem životě, najednou i těžké situace začnou dávat smysl, ukazují cestu, nabízejí dobré ukazatele, kudy kam a kudy dál.

Kromě osobní pomoci přinášejí prosby o radu jeden bonus: dáváme člověku, jehož se na něco ptáme, najevo, že si ho vážíme, že ví něco, co my ještě ne. Že jeho stáří a zkušenosti, jimiž v životě prošel, je pro nás cenné, nikoli že je nám na obtíž. Možná si uvědomíme, že to, co nás tak velmi tížilo, je ve srovnání s tím, co nesou či nesli jiní, vlastně lehké k unesení. Vytváříme společenství. Vracíme hodnotu jeden druhému, dáváme mu jeho důstojnost a sami obrušujeme svůj pýchu, kterou důraz na to, že si vše vyřešíme sami, ať chceme nebo ne, prostě podporuje.

Takže (nejen) do dní nového školního roku přeji nám všem, ať si necháme poradit!

Jana Vrajová

1. 9. neděle	09.00	bohoslužby s večerí Páně	<i>Jan Lukáš</i>
2. 9. pondělí	18.00	schůze staršovstva	
3. 9. úterý	18.00	biblická hodina	
5. 9. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
6. 9. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
7. 9. sobota		Dny evropského dědictví	
8. 9. neděle	09.00	bohoslužby v Rozáriu	<i>Jan Lukáš</i>
	13.00	bohoslužby DD Chválkovice	
	14.30	bohoslužby DD Hrubá Voda	
10. 9. úterý	18.00	biblická hodina	
13. 9. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
15. 9. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Lukáš</i>
17. 9. úterý	18.00	biblická hodina	
19. 9. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
20. 9. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
22. 9. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Lukáš</i>
24. 9. úterý	18.00	biblická hodina	
26. 9. čtvrtek	18.00	setkání mužů	
27. 9. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
29. 9. neděle	09.00	bohoslužby – sborový den	<i>Simona Kopecká</i>
6. 10. neděle	09.00	bohoslužby – neděle Dikčinění	

Každou středu v 18 hodin modlitební setkání

Narozeniny v září

5. 9. Zora Dudziková	19. 9. Kamila Vaváková
5. 9. Anna Marie Kerdová	24. 9. Irena Sojková
6. 9. Sára Gabrielová	25. 9. Josef Hromádka
8. 9. Alena Tylečková	25. 9. Hannelore Kubelková
14. 9. Jana Gabrielová	29. 9. Vlasta Římská
15. 9. Agáta Sívková	30. 9. Drahuše Loutocká

Rozloučení

22. 7. jsme se rozloučili se sestrou Emilií Kuropatovou – 94 let
 26. 7. jsme se rozloučili se sestrou MUDr. Janou Lukášovou – 88 let

Oddáni byli

27. 7. Zuzana Dostálová a Marek Lohn

Dne 25. 8. 2024 sloužil bohoslužby bratr farář Josef Hromádka

Zelené okénko

(ještě trochu prázdninově uvolněné, takže prosím čtěte s porozuměním ☺)

Tak nám končí prázdniny a mnozí jsme jeli k moři, do hor nebo za oceán. Nebo taky na Pteňák. Každý jsme měli důvod k rozhodování pro tu či onu dovolenou jiný. Je ale také dobře si položit otázku, jak naše dovolená zatížila planetu.

My jsme s rodinou jeli tour po bývalé Jugoslávii a najeli celkem 2600 km, což je

přepočteno na CO₂ přibližně 500 kg. Průměrný strom absorbuje za rok 22 kg CO₂. Takže budu muset vysadit alespoň 23 stromů, aby se to vyrovnalo.

Kolik jich ale budou muset vysadit ti, kteří byli v Americe, to se mi ani nechce počítat..... ☺

Reklama na závěr. Nejen z tohoto úhlu pohledu je nejlepší: PTEŇÁK!

Luba Vraj

Pteňák jubilejní

Věřili byste, že letošní sborová rodinná rekreace na Ptenském Dvorku byla dvacátá pátá? Čtvrt století – toto letí... Ti, kteří v prvních ročnících byli caparti, už po ptenské louce vozí či chytají caparty své. To, co Pteňáku zůstává střídajícím se generacím navzdory, je charakter tohoto setkání: láska nad řádem, svoboda, která dovolí chybovat, přátelství,

které přijímá bez výhrad. A k tomu kopec legrace. Pokud vám to zní příliš ideálně, jedte někdy s námi ☺.

Letošní téma dopoledních programů bylo desatero. Jako v minulých ročnících jsme si i letos rozdělili jednotlivá témata (příkázání) a připravili si na ně dopolední interaktivní výklad. Rámec vytvářel bratr farář, který

na závěr rekreace vedl i nedělní bohoslužby. Z názorové i didaktické pestrosti, která je takto vytvořena, máme všichni radost a užitek.

I letos díky Pavlovi Kriegovi, našemu ptenskému panu řediteli, že vše klaplo, jak mělo. Založit něco nového bývá snadné. Udržet tra-

dici chce výdrž a vědomí, že to, co dělám, má smysl. A ten ptenským setkáním a rozhovorům rozhodně nechybí. Díky za to Pánu Bohu a všem, kteří jezdí a ptenskou partu utvářejí.

Jana Vrajová

Našli jsme novou planetu pro Pozemšťany!

„Planeta Země se ocitá v nebezpečí, lidstvo nepřežije mohutné oteplování, a proto vesmírná flotila vyslala několik výsadkových skupin včetně mateřské lodi na průzkum vytipovaných planet v galaxii. Průzkumu se zúčastnily tři výsadky po šesti astronautech, velitelský doprovod byl zajištěn sedmi důstojníky a třemi poddůstojníky. Průzkumníci ve věku 8–15 let byli vysláni státy Česká republika a Ukrajina. Mise dopadla úspěšně, planeta, která zachrání lidstvo, byla po zdolání překážek a dlouhých bojů nalezena. Podle hlášení zdravotníka mise proběhla bez komplikací, komunikátor s vesmírnými entitami vyzdvihl vysokou míru spolupráce a přátelských vztahů mezi astronauty.“

nec nikdo nepotřeboval, všichni jsme si dobře rozuměli. Strávili jsme spolu týden plný her, zpívání, duchovního zamýšlení, dobrého jídla, koupání, blbnutí... prostě všeho, co na letní tábor patří. O dobrou duchovní a duševní pohodu se staral farář Štěpán Janča a celý tábor na povel měl skvělý Fanda Janošík.

Takový pobyt na 8 dní se poctivě připravuje celý rok dopředu, znamená to mnoho setkání online i osobně, spoustu zařizování, pracovních brigád, shánění finančních prostředků, vymýšlení příběhů a her, často i složitá komunikace s rodiči, a proto velký dík patří všem vedoucím z Opavy, Krnova, Olomouce, Orlové, Havířova a Huslenek (i těm, kteří nakonec ze zdravotních důvodů na táboře nemohli být).

A nakonec buďme vděční. Za ochranu, za dobré počasí a jídlo, za zdraví, za nádherné vztahy a zážitky, za přátele, za požehnání.

To není sci-fi, to je „oficiální hlášení počítače“ o velké táborové hře z tábora, který pořádá každoročně YMCA Orlová ve spolupráci s ČCE. I letos se konal tradičně na Podlučené louce vedle řeky Odry kousek za Spálovem. Od 14. do 21. července tu pod šesti indiánskými stany tee-pee spalo 30 účastníků včetně vedoucích. Ukrajinské děti s námi jely už potřetí, letos jich byla převa- ha, ale slovník v kuchyni na poličce nako-

(...a neodpustím si i vděčnost za „náčelníka“ Dana Řičana, který před zhruba 40 lety tradici evangelického táboření v moravskoslezském seniorátě založil)

Katka Janošíková

Tábor na Pasekách

Letos jsme se rozhodli tábor na Pasekách ladit do tématu Ježíšova podobenství. Ukázalo se, že jsme udělali dobře, protože na toto téma se dají vymyslet různé originální programy, výklady a tvořivá táborníčka od našich vedoucích – Esterky, Bety, Janči a Klárky, nebo odpolední velké táborové hry pod vedením sportáků, ostřílených táborníků, Adyho a Vojty. Na každý den připadala jedna sloka básničky, vystihující podobenství, o kterém jsme si ten den vyprávěli. Nechyběly také výborné kuchařky, Danka a Naďa, zpívání s kytarami

nejen u táboráku, a co by to bylo bez píšťalky hlavního vedoucího Marka, která vždy děti nalákala na denně očekávanou Šátkovanou. Bolístky nám letos foukala zdravotnice Míša a ku pomoci jí byla i její dceruška Julinka, která často uzdravila jen úsměvem. :D

Tento týden byl pořádně nabitý a moc jsme si ho užili. Děkujeme všem vedoucím a dětem a těšíme se na další setkávání v průběhu roku v kostele.

Bety Vrajová

Za Vlastimilem Žertem

Poslední letošní květnový den už se ráno po klidném spánku k životu neprobudil náš drahý bratr – pan inženýr Vlastimil Žert.

Byl potomkem rodu Žertů, který patří k nejstarším rodům v Čechách.

Dětství prožil na statku Zlaté Slunce u Kolína. V šesti letech jej citelně zasáhlo úmrtí otce.

Jeho maminka Albína tak ovdověla v 28 letech, jeho malé sestře Zdeničce byly roky tři.

Znovu se provdala za správce svého hospodářství a z tohoto manželství se jim narodil ještě další syn Stanislav.

Po kolektivizaci zemědělství byla rodina donucena statek na Zlatém Slunci opustit.

Přes tyto nepříznivé skutečnosti mladý Vlastimil dokončil studia na Vysoké škole zemědělské v Praze. Vojnu absolvoval u PTP.

Oženil se a usadil v Olomouci. Přes 25 let pracoval jako projektant na Pozemních stavbách Olomouc.

Hned po práci odjížděl na zahrádku v Radíkově protáhnout tělo a také něco dobrého pro rodinu vypěstovat.

V neděli chodíval rád do sboru zdejší Českobratrské církve evangelické, kde došly ke konfirmaci i jeho dvě děti Radomil a Dana.

Od syna Radomila se dočkal šesti vnuků – Karla, Veroniky, Antonína, Jany, Františka a Dominika. Od dcery Dany vnuka Petra.

Ve svých 96 letech se těšil také za čtyř pravnoučat – Kristiana, Justiny, Filipa a Matěje.

Pan Vlastimil Žert byl člověk nesmírně houževnatý a pracovitý. Neustále se vzdělával, věnoval se hledání pramenů vody, zdravému bydlení, zdravému životnímu stylu.

S mnoha přáteli si pravidelně dopisoval, psal knihy. Dá se říci, že téměř do posledních chvil svého života byl díky Bohu zdravý.

Na tak vzácného, milého a dobrosrdečného člověka budeme vždy s láskou a s úsměvem vzpomínat. Bohu díky.

Pan Ing. Vlastimil Žert s manželkou paní Milenou Žertovou. Takto je lidé spolu vidávali a znali ve městě Olomouci a na chatě v Radíkově. Byli sezdáni 19. 7. 1956 v Praze, žili spolu téměř 68 let.

Za Jaroslavem Blažkem

V sobotu 15. června jsme se v našem olomouckém kostele naposledy rozloučili s bratrem Jaroslavem Blažkem. Náš Pán ho vysvobodil z těžké a bolestivé nemoci, kvůli níž podstoupil operaci jazyka a která ho však bolesti nezbavila...

Jaroslav Blažek se narodil 23. ledna v Horní Krupě – krátce před válkou. Bez maminky byl od 2 let. Když mu byly čtyři, maminka zemřela. Výchovu suplovali starší sourozenci. Děti byly rozděleny do rodin ne vždy ochotných lidí. Jardovu otci Josefovi hrozilo nasazení do Německa. Po válce se snažil dát zase rodinu dohromady a aby byla úplná, jako vdovec se oženil s druhou ženou Boženou.

V té době se otevřela možnost osídlování pohraničí: přes Postoloprty nakonec zakotvili v r. 1946 v Raspenavě na Liberecku. Ale pro neúrodu nakonec r. 1947 opustili německý statek a jako rodina koupili domeček v Novém Městě pod Smrkem. Tady byly šťastné roky Jardova mládí – v milovaných Jizerských horách. V lese, na koupališti, na hřišti byl jako doma. Hrál s kluky házenou a hokej, chodil rád plavat.

Dědeček Josef své děti od malička vodil do evangelického kostela i do dalších křesťanských shromáždění. A doma četl dětem z Bible, vypomáhal také jako starší sboru kázaným slovem.

Jeho syn Jarda po obecné a měšťanské škole v Najštátě se v Liberci vyučil automechanikem. Jako učeň začal kouřit... až po létech vyznal, že po modlitbách ho z této závislosti vysvobodil Pán Ježíš. Z první výplaty Jarda místo hodinek pro sebe koupil raději své mamince pračku. Jarda měl rád motory a tak si později koupil motorku Jawu 250.

V roce 1956 se ženíl jeho staršího bratr Mirek a bral si Evu, roz. Coufalovou. Jarďa se při svatbě seznámil s její mladší sestrou Naďou a zamiloval se do ní. Nepřestal na ni myslet ani během své 2leté povinné vojenské služby v Praze a jak jen mohl, jezdil za ní na své motorce. Později už na motorce jezdili spolu. Chudé poměry v rodině vedly rodiče Tomáše a Růženu k rozhodnutí, že svatba Naďeje a Jaroslava bude společná se svatbou jejich další dcery Bohuslavy s Milanem Broučkem. Společná svatba se konala 3. 12. 1960 a četl se při ní společný text z Jozua, 24, 15: Já pak a dům můj sloužit budeme Hospodinu.

V říjnu 1961 se Nadi a Jardovi narodila dcera Bohuslava. Jenže mladé mamince se v Liberci stýskalo po široké rodině, která se usadila na Olomoucku. Když se jim mělo narodit druhé dítě, odjela za rodiči a v Olomouci se narodil Daniel. A tak prodali dům v Liberci a zůstali v Olomouci. A v roce 1967 se jim v Olomouci narodil syn Pavel.

Jardova pracovitá a nezištná povaha ho vedla k pomoci při stavbě rodinného domu v Horce, rád přiložil ruku k dílu i při opravách našeho olomouckého kostela. Ve volném čase opravoval auta příbuzným i lidem z evangelického sboru. Ze zdravotních důvodů však nakonec musel opustit práci automechanika. Stal se na čas profesionálním řidičem osobních a nákladních aut. Další zaměstnání v Teplárně Olomouc odnesl žaludečními vředy. A do důchodu odcházel jako nástrojař v TOSu.

S manželkou vždy vedli děti ke zbožnosti, třeba při cestě autem celou dobu zpívali duchovní písně. Pro děti v pubertě to občas bylo otravné; chtěly zpívat svůj oblíbený repertoár. Otec vždy usiloval, aby děti vedly duchovní život. Proto investoval čas i peníze třeba

do evangelického stanového tábora v Horní Krupé, nebo je vozil na evangelizace, např. do Víkřovic. Chtěl, aby svůj život prožívaly duchovně. A pro děti zůstaly nezapomenutelné modlitby na kolenou s tatínkem. Na to se nezapomíná. ...

Jarda s Nadřou spolu prožili 63,5 roku! On chápal svou pozici manžela a otce podle „starých tradic církve“ – Muž má vždy pravdu a žena a děti musí poslouchat. To nebylo vždy jednoduché, hlavně v období dospívání dětí. Jeho přísnost, zákonicťví a tvrdohlavost nebylo vždy lehké zkousnout. Bylo i co odpouštět. „Díky Pánu Ježíši si rodina na závěr Jardova

života mohla říct: Jako Kristus odpustil vám, odpouštějte si i vy navzájem.“

Před odchodem do hospice v posledních dnech života toho Jarde moc neřekl. Kvůli bolesti rakoviny jazyka moc mluvit nemohl. Ale jeho pohled vyjadřoval hlubokou lásku, vděčnost, úctu a věrnost a to jeho manželka Nadřa i děti dobře pochopily. Vždyť láska široké rodiny, vnoučat i pravnuček Arielly a Laurinky, ale také rodiny Vrajových a přátel ze sboru mu byla velkou pomocí, kterou chápal a z nichž se radoval. A tak na závěr rozloučení mohla zaznít Jardova oblíbená Zmořkova píseň – Píseň vděčnosti.

Naše Miluška

Mezi těmi, kteří nás letos v létě opustili, byla též sestra Emilie Kuropatová, pro členy sboru známá jako Miluška. Snad všichni, kteří se ve sborovém společenství pohybujeme, si vybavíme nějakou vzpomínku na setkání s ní a ti, kteří jí byli blíží, jich mají přehršle. Sestře Milušce totiž bylo dopřáno dožít se požeňnaného věku 94 let, a to navzdory vážné nemoci v mládí, o níž se ona sama domnívala, že její následky jí neumožní žít dlouhý život. I proto rezignovala na založení rodiny – ovšem o to více se věnovala svému opravdovému duchovnímu i vztahovému domovu: evangelickému olomouckému sboru. Mnohá léta byla činná v křesťanské službě, navštěvovala nemocné, opuštěné, psala gratulace, dětem dávala čokolády a různé jiné pamlsky při všemožných příležitostech. Bylo jí všude plno. Vzpomínám si, jak v době, kdy jsem přišla o své první nenarozené dítě a mnoho lidí se ostýchalo mě kontakto-

vat, se Miluška ohlásila na návštěvu. A bylo to požeňnané setkání: bez velkého litování, s jasnou křesťanskou zvěstí o milujícím Pánu Bohu a naději v něm. Když pak děti přišly, nezapomněla na žádné jejich narozeniny ani Vánoce a vždy je v kostele obdařila nějakou sladkostí. Obdivovala jsem, jak (sama bezdětná) všechny děti ve sboru vítala, radovala se z nich, nekáznila, ale s láskou přijímala.

Sestra Miluška byla velkým vzorem víry. Odevzdávala svůj život se všemi bolestmi, které se stářím přicházely, v důvěře Tomu, jehož obdarováními sloužila druhým. Do vysokého stáří se pravidelně účastnila s bratrem farářem bohoslužeb v domově pro seniory a mnohdy tato setkání obohatila básní, kterou si za tímto účelem připravila a zpaměti jí zarecitovala.

Ať je její památka požeňnaná!

Jana Vrajová

Anděl v bílém plášti

(osobní vzpomínka na MUDr. Janu Lukášovou)

Je červenec 1970. Ležím s poporodními komplikacemi ve šternberské nemocnici, zesláblá a zaskočená nečekaným vývojem situace. Najednou se u mého lůžka objeví žena v bílém plášti. To přece není nikdo z ošetřujících! Probírám se a poznávám sestru MUDr. Janu Lukášovou. Sama v očekávání narození druhého dítěte, přináší povzbuzení a naději do mých pesimistických myšlenek.

Na tohle setkání nikdy nezapomenu. Jana pro mě byla v té chvíli „andělským zjevením“. Bylo začátkem našeho dlouhodobého přátelství. Časté návštěvy u Lukášů spojovaly nás dospělé v rozhovorech a sdílení, naše téměř stejně narozené hochy pak přátelstvím, které od klukovských let trvá dodnes.

V Janině rodině také našel pevné zázemí můj manžel v době mé vážné nemoci a dlouhodobého upoutání na lůžko. Pravidelné nedělní návštěvy u Lukášů patřily ke chvílím tolik potřebného sdílení a povzbuzení.

Určitě nejsem sama, pro koho bylo setkání s Janou Lukášovou radostí a obohacením. Vášnivá čtenářka ráda sdílela své čtenářské zážitky. Účastníci biblických hodin a Seniorklubu zase budou vzpomínat na její moudré připomínky a poznámky k probíranému biblickému textu, doplňované životní-

mi zkušenostmi. A těch bylo za její požeňnaně dlouhý život opravdu mnoho.

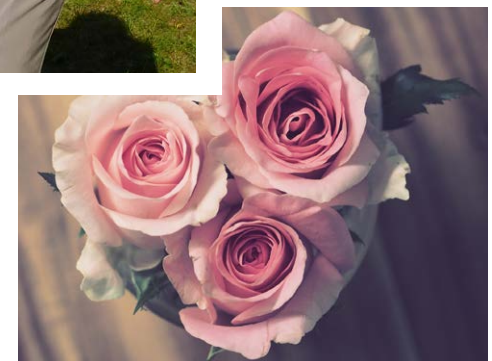
Jana byla „andělem v bílém plášti“ i všem, kteří procházeli její ordinací a setkávali se s lidsky porozumivým přístupem i odbornou péčí a pomocí i v době, kdy už mohla užívat duchodového odpočinku.

Přibývajících léta přinášela Janě postupné fyzické slábnutí, které trpělivě snášela za obětavé pomoci své rodiny i přátel ze sboru. Navzdory oslabení ráda využívala, dokud to bylo možné, možnost dovozu na shromáždění i na setkání Seniorklubu.

I o postupně rychle se zhoršujícím zdravotním stavu v závěru jejího života však platilo žalmistovo vyznání: „Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.“

Díky Bohu za svědectví jejího života.

Jana Hojná

EVANGELICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA UNIVERZITY KARLOVY ZVE NA KURZY CELOŽIVOTNÍHO VZDĚLÁVÁNÍ a UNIVERZITY TŘETÍHO VĚKU

V zimním semestru roku 2024/25 pokračuje nabídka vynikajících kurzů s odborníky z ETF UK. Kromě Prahy také v Olomouci a v Plzni.

Praha

- O Bohu filosofův aneb pojetí božství v evropských dějinách
s prof. Lenkou Karfíkovou, dr. Olgou Navrátilovou a dr. Janem Kranátem
- O judaismu včera a dnes
s prof. Pavlem Hoškem

Olomouc

- O Bohu filosofův aneb pojetí božství v evropských dějinách
s prof. Lenkou Karfíkovou, dr. Olgou Navrátilovou a dr. Janem Kranátem

Plzeň

- O bohoslužbě v dějinách a dnes
s doc. Tabítou Landovou

Začínáme hned první týden v říjnu 2024. Podrobnější informace naleznete na našich webových stránkách. Přihlášky podávejte na studijním oddělení ETF UK, tel: 221 988 216 nebo e-mail: office@etf.cuni.cz.

Univerzita
Karlova

www.etf.cuni.cz
[@etfunikarlova](https://www.facebook.com/etfunikarlova)
[@etf_unikarlova](https://www.instagram.com/etf_unikarlova)

EVANGELICKÁ
TEOLOGICKÁ
FAKULTA
Univerzita Karlova

zve v zimním semestru akademického roku 2024/25 všechny zájemce ke kurzům **celoživotního vzdělávání a univerzity třetího věku**. V rámci *Úvodu do evangelické teologie* nabízí v Olomouci katedra filosofie řadu přednášek, nazvanou

Bůh filosofů

Přednášejí

Mgr. Jan Kranát, Ph.D.

Mgr. et Mgr. Olga Navrátilová, Ph.D.

Kurz představí pojetí božství v evropských dějinách: od jednotlivých antických škol přes středověké křesťanské autory a novověké myslitele, kteří křesťanství za mnohé vděčí, až k pozoruhodným filosofům dvacátého století.

- 10. 10. 2024 **Jan Kranát**: Bůh v antickém a středověkém křesťanském myšlení
- 14. 11. 2024 **Olga Navrátilová**: Bůh u Descarta, Spinozy, Leibnize a Kanta
- 19. 12. 2024 **Jan Kranát**: Bůh v německé idealistické filosofii
- 23. 1. 2025 **Jan Kranát**: Bůh ve filosofii 20. století

Koná se v **Olomouci** ve farním sboru ČCE (Blahoslavova 1) v uvedené čtvrtky od 14.00 do 18.00 hod.

Cena kurzu: 700,- Kč; číslo účtu: 85439011/0100; VS: 335
Zpráva pro příjemce: jméno studenta/studentky

Začínáme 10. 10. 2024. Dotazy a přihlášky posílejte na:

e-mail: office@etf.cuni.cz
tel.: +420 221 988 216, fax: +420 221 988 215
ČZV/U3V na ETF UK, Černá 9, 110 00 Praha 1
<https://web.etf.cuni.cz/ETFN-526.html>

BOHOSLUŽBY ČCE V ROZÁRIU OLOMOUC

v neděli 8. září 2024 v 9 hodin

Bohoslužby k zahájení školního roku 2024-25

se budou konat v případě pěkného počasí

v Rozáriu výstaviště Flora Olomouc.

Kázat bude br. farář Jan Lukáš.

POZVĚTE, PROSÍME, DĚTI, PŘÁTELE A ZNÁMÉ!

Proč se recyklují nefunkční zářivky a jiná elektrozařízení?

Většina z nás už dnes ví, že vysloužilé lineární či úsporné zářivky je potřeba odevzdat k recyklaci. Ne všichni ale víme, proč a jaký je jejich další osud.

Recyklace nefunkčních zářivek je důležitá ze dvou důvodů. Tím prvním je ochrana životního prostředí před rtuťí, která je v těchto výrobkách v malém množství obsažena. V jedné úsporné zářivce jde o 3–5 mg rtuťi. Při mnohonásobně vyšších koncentracích může tato jedovatá látka poškodit nejen životní prostředí, ale i naše zdraví.

Druhým důvodem je opětovné materiálové využití, jež u zářivek a dalších světelných zdrojů v současnosti dosahuje více než 90 %. Využitím recyklovaných materiálů při další výrobě se šetří přírodní zdroje surovin.

Zpětným odběrem a ekologickou recyklací osvětlovacích zařízení se od roku 2005 zabývá neziskový kolektivní systém EKOLAMP, který tyto služby zajišťuje i pro naše město. Obyvatelé Olomouce mohou nejen nefunkční světelné zdroje, ale i další elektrozařízení, zdarma odevzdávat ve sběrných dvorech, prodejnách elektro nebo v prostorách farního sboru Českobratrské církve evangelické, Blahoslavova 1 – dolním sále.

Ze sběrných míst EKOLAMP sváží světelné zdroje a další vysloužilá elektrozařízení k ekologické recyklaci, díky které jsou z nich

pro opětovné použití získávány druhotné suroviny, zejména kovy, plasty a sklo. Hliník, mosaz a další kovy se mohou znovu použít v kovovýrobě, z recyklovaných plastů jsou vyráběny např. zatravnovací dlaždice či plotové dílce a sklo se používá jako technický materiál.

Prostřednictvím společnosti EKOLAMP se v roce 2021 recyklovalo 551 tun použitých světelných zdrojů, téměř 963 tun malých a 2668 tun velkých elektrozařízení.

Díky EKOLAMPu se podařilo opětovně využít přes 90 % materiálů ze všech sebraných elektrozařízení. To je dobrá zpráva pro životní prostředí naší země.

Bohužel stále mnoho českých domácností nerecykluje

a menší elektrozařízení včetně úsporných žárovek hází do komunálního odpadu. Do půdy se tak mohou dostat nebezpečné látky, se kterými si příroda jen tak neporadí. Právě vy můžete pomoci tuto situaci změnit.

Více se o problematice nakládání s nefunkčními zářivkami a dalšími elektrozařízeními dočtete na www.ekolamp.cz.

**Za KS EKOLAMP
Bohdan Gallat**

Consonare Olomouc ani o prázdninách neodpočívá!

O víkendu 5. – 7. července proběhlo soustředění trubačů ve Sloupnici a následující neděli doprovodilo Consonare i přes lehký deštík venkovní bohoslužby v České Třebové. Odpoledne pak s trubači z celé republiky zahráli na vzpomínkové slavnosti za všechny, kteří kvůli svému přesvědčení opustili naši vlast, a to na Růžovém paloučku u Litomyšle.

Děkujeme za vaši činnost, jsme rádi, že vás máme!

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Marek Vraj:	605 224 814	m.vraj@volny.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com
Úřední hodiny ve farní kanceláři: Úterý 9–11 hod. (br. farář Jan Lukáš) Pátek 9–11 hod. (N. Batlová)	Kdykoliv jindy je možné setkání podle telefonické nebo mailové domluvy.	

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 2302116008/2010

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky pošlete na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Jana Vrajová, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Amos Děkaník a Ivana Jeništová.

Email: Jana.Vrajova@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Noemi Batlová

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 8. 2024

Vyšlo: 1. 9. 2024

Uzávěrka příštího čísla: 15. 9. 2024

<http://www.olomouc.evangnet.cz>